

Storybooks Canada

storybookscanada.ca

Maroze / Magozwe

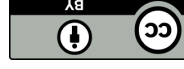
Written by: Lesley Koyi

Illustrated by: Wiehan de Jager

Translated by: Nataliya Tyschuk (uk), Patricia Roth,

Translators without Borders (fr)

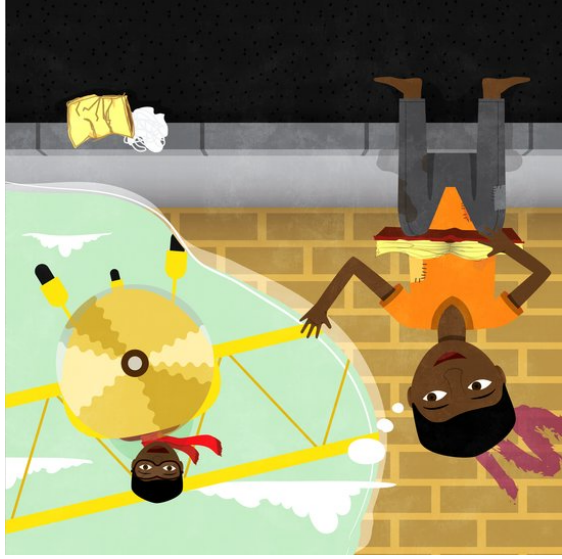
This story originates from the African Storybook (africanstorybook.org) and is brought to you by Storybooks Canada in an effort to provide children's stories in Canada's many languages.

This work is licensed under a Creative Commons [Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0).
<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

Maroze

Magozwe

✎ Lesley Koyi

🔒 Wiehan de Jager

📁 Nataliya Tyschuk

😊 Ukrainian / French

📊 Level 5

У великому місті Найробі, далеко від безтурботного життя жила група безпритульних хлопчиків. Вони раділи кожному дню. Щоранку хлопці згортали з холодного бетону матраци, на яких вони спали вночі. Щоб зігрітися, вони палили сміття. Наймолодшим у групі був Магозве.

...

Dans la ville animée de Nairobi, loin d'un climat familial attentif et aimant, vivait un groupe de jeunes sans-abris. Ils vivaient au jour le jour. Un matin, les garçons remballaient leurs matelas après avoir dormi sur le trottoir tout froid. Pour braver le froid, ils avaient fait un feu à l'aide de déchets. Parmi ces jeunes garçons se trouvait Magozwe. C'était le plus jeune d'entre eux.

Батьки Марозе померли, коли йому було лише п'ять років. Дядько Марозе забрав його до себе, але не піклувався про свого племінника. Він порано годував хлопця і примушував його до важкої роботи.

...

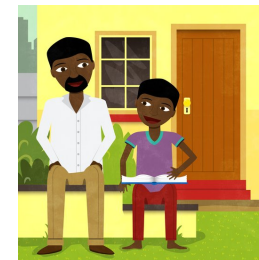
Quand Magozwe perdit ses parents, il n'avait que cinq ans. Après leur décès, il alla s'installer avec son oncle, mais ce dernier n'avait pas une once d'affection pour Magozwe. Il ne lui donnait pas assez de nourriture et le faisait travailler très dur.

Якщо Магозве нарікав або запитував про щось свого дядька, то він бив хлопця. Одного разу Магозве сказав дядькові, що хотів би ходити до школи. Дядько знову побив його і сказав: "Ти недостатньо розумний, щоб вчитися". Після трьох років такого ставлення до себе, Магозве утік від свого дядька і почав жити на вулиці.

...

Si Magozwe avait le malheur de se plaindre ou de répliquer, son oncle le frappait. Quand Magozwe demandait s'il pouvait aller à l'école, son oncle le frappait de plus belle, lui disant : « Tu es trop stupide pour apprendre quoi que ce soit. » Après avoir supporté ce traitement pendant trois ans, Magozwe s'enfuit de chez son oncle et commença à vivre dans la rue.

Одного дня Магозве сидів на подвір'ї коло хати із зеленим дахом і читав книжку. Томас підійшов до нього і запитав: "Про що ця книжка?" "Ця книжка про хлопчика, який став учителем", - відповів Магозве. "А як звати цього хлопчика?" - запитав Томас. "Його звати Магозве", - посміхнувся у відповідь хлопець.

...

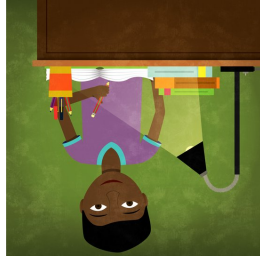
Magozwe était assis à l'entrée de la maison au toit vert, et lisait un livre qui venait de l'école. Thomas vint et s'assit à côté de lui. Il lui demanda : « De quoi parle l'histoire ? » Magozwe répondit : « C'est l'histoire d'un petit garçon qui voulait devenir professeur. » « Comment s'appelle le garçon », lui demanda Thomas. « Son nom est Magozwe », lui répondit Magozwe, avec un sourire.

Життя на вулиці було складним, адже хлопцям було важко діставати їжу. Бувало так, що їх арештовували, а інколи навіть били. Коли діти хворіли, про них ніхто не пілювався. Хлопці жили на ті гроші, які вони жєбрали або заробляли, продаючи пластик та інші речі. Життя ставало ще важчим через білки з бандами, які хотіли контролювати певні частини міста.

...

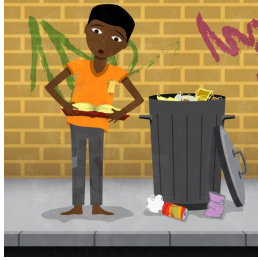
La vie dans la rue était difficile et la plupart des garçons avaient du mal à se procurer de la nourriture. Il leur arrivait de se faire arrêter, et quelquefois, ils se faisaient tabasser. Lorsqu'ils étaient malades, il n'y avait personne pour les aider. Le groupe dépendait du peu d'argent gagné en mendiant, ou en vendant des plastiques ou autres objets recyclables. Les bagarres avec les autres groupes qui voulaient contrôler toute la ville rendait leur vie encore plus difficile.

Магове почав ходити до школи, але йому було важко. Йому потрібно було надолужжувати барато пропущеного. Інколи він був готовий відступити від своєї мети, але згадував історію про пілота і футболіста. Як і вони, Магове не здавався.

...

Magowe commença l'école. C'était difficile. Il avait beaucoup à rattraper. Quelquefois il voulait abandonner. Mais il pensait à la possibilité de devenir pilote ou joueur de football. Et comme les deux garçons de l'histoire, il n'abandonna pas.

Одного дня Магозве порпався у смітнику і знайшов стару обшарпану книжку. Хлопець витер з неї бруд і поклав собі у мішок. З того часу Магозве щодня витягав книжку і дивився на малюнки. На жаль, він не вмів читати.

...

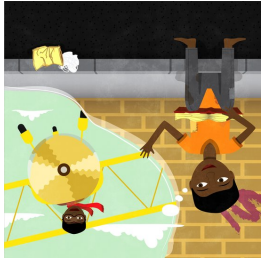
Un jour, Magozwe fouilla dans la poubelle et trouva un vieux livre. Il le dépoussiéra et le mit dans son sac. Les jours suivants, il prit l'habitude de sortir son livre de son sac et d'en regarder les images. Il ne savait pas lire.

Отож, Магозве поселився у будинку із зеленим дахом. З ним у кімнаті жило ще двоє хлопців. Усього у будинку жило десятеро дітей разом із тіткою Сіссі, її чоловіком, трьома собаками, котом і старою козою.

...

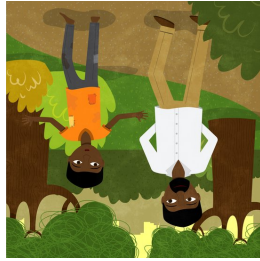
Et Magozwe emménagea dans une chambre, dans une maison au toit vert. Il partageait la chambre avec deux autres garçons. Il y avait dix garçons au total qui vivaient dans la maison. Y vivaient aussi tante Cissy et son mari, trois chiens, un chat et un vieux bouc.

З малюнків Марозве зрозумів, що книжка була про хлопця, який виріс і став пілотом. Він також почав мріяти про те, щоб стати пілотом. Інколи Марозве уявляв себе хлопчиком із книжки.

...

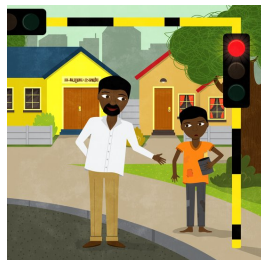
Les images racontaient l'histoire d'un garçon qui, quand il était devenu grand, devint pilote. Magozwe rêvait qu'il était pilote. Quelquefois, il imaginait qu'il était le garçon dans l'histoire.

Марозве показав Томасові про свої побоювання. З часом чоловік переконав хлопця в тому, що на новому місці йому буде краще.

...

Il partagea ses craintes avec Thomas. Avec le temps, Thomas parvint à le rassurer en lui expliquant que la vie là-bas pourrait être meilleure.

Одного разу він жебракував біля дороги. Надворі було холодно. До нього підійшов якийсь чоловік і привітався. "Мене звати Томас. Я працюю недалеко звідси. Там ти зможеш поїсти чогось теплого", - сказав чоловік. Він вказав на жовтий будинок із синім дахом. "Сподіваюся, там ти зможеш щось поїсти", - сказав чоловік. Магозве подивився на чоловіка, а потім на будинок. "Можливо іншим разом", - сказав він і пішов собі.

...

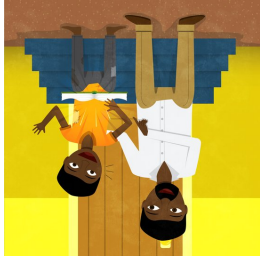
Il faisait froid. Magozwe se tenait dans la rue, mendiant, quand soudain un homme s'approcha de lui et dit : « Bonjour, je m'appelle Thomas. Je travaille tout près d'ici, dans un endroit où tu pourras manger », dit-il. Il lui montra au loin une maison jaune au toit bleu. « J'espère que tu viendras manger », lui dit-il. Magozwe regarda l'homme, puis la maison, et lui répondit : « Peut-être », puis il s'en alla.

Магозве почав думати про те місце і про школу. Може його дядько був правий, коли казав, що Магозве занадто дурний, щоб вчитися? А що як там, у новому місці, його знову битимуть? Хлопцеві стало страшно. "Може краще залишитися жити на вулиці?" - подумав хлопець.

...

Magozwe pensa à ce nouvel endroit et à l'idée d'aller à l'école. Et si son oncle avait raison, s'il était vraiment trop stupide pour apprendre quoi que ce soit ? Et si on le battait dans ce nouvel endroit ? Il avait peur. « Peut-être serait-il plus judicieux de rester vivre dans la rue », pensait-il.

Коли Марозе виповнилося десять років, Томас подарував йому нову книжку. Це була історія про сільського хлопчика, який став відомим футболістом. Томас перечитував Марозе цю історію багато разів. Одного разу він сказав хлопцеві: "Я думаю, тобі потрібно йти до школи, щоб навчитися читати. Що на це скажеш?" Томас також сказав, що він знає таке місце, де діти можуть жити і вчитися.

...

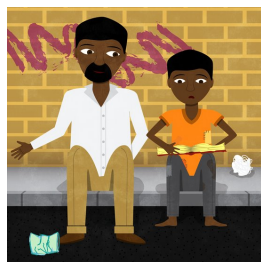
Autour du dixième anniversaire de Magozwe, Thomas lui offrit un nouveau livre. C'était l'histoire d'un jeune villageois qui, quand il fut devenu grand, devint joueur de football. Thomas lut cette histoire à Magozwe maintes et maintes fois, jusqu'au jour où il lui dit : « Je pense qu'il est temps que tu ailles à l'école apprendre à lire. Qu'en penses-tu ? » Thomas lui expliqua qu'il connaissait un endroit où les enfants pouvaient rester et aller à l'école.

Бездомні хлопці звикли до Томаса, який навідував їх вже декілька місяців поспіль. Він любив говорити з людьми, особливо з безпритульними. Він слухав їхні життєві історії. Томас був завжди поважний, терплячий і ввічливий. Дехто з хлопців почав ходити на обід до жовто-синього будинку.

...

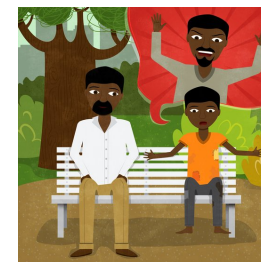
Les mois suivants, le jeune sans-abri avait pris l'habitude de voir Thomas dans les parages. Il aimait parler avec les gens qui vivaient dans la rue. Thomas écoutait les histoires que lui racontaient les gens. Il était sérieux, patient. Il n'était jamais impoli ni irrespectueux. Certains garçons commencèrent à se rendre à la maison jaune et bleue pour avoir un repas à midi.

Якось Магозве сидів на тротуарі і розглядав малюнки у своїй книжці. Томас підійшов до нього і сів поруч. “Про що ця книжка?” - запитав він. “Ця книжка про хлопчика, який став пілотом”, - відповів Магозве. “Як звати того хлопця?” - запитав Томас. “Я не знаю, бо не вмію читати”, - тихо сказав Магозве.

...

Magozwe s'asseyait sur le trottoir et regardait les images de son livre quand soudain, Thomas vint s'asseoir à côté de lui. « De quoi parle l'histoire » ? demanda Thomas. « C'est l'histoire d'un garçon qui devient pilote », lui répondit Magozwe. « Comment s'appelle ce garçon », demanda Thomas. Magozwe répondit calmement : « Je ne sais pas, je ne sais pas lire. »

Коли вони знову зустрілись, Магозве розказав Томасові свою власну історію. Він розповів про свого дядька і про те, як він утік від нього. Томас багато не говорив і ніколи не давав Магозве ніяких порад, але завжди дуже уважно слухав. Інколи вони говорили під час обіду у будинку із синім дахом.

...

Quand ils se rencontraient, Magozwe commençait à raconter son histoire à Thomas. L'histoire de son oncle et la raison pour laquelle il s'était enfui. Thomas ne parlait pas beaucoup et ne disait pas à Magozwe ce qu'il devait faire, mais l'écoutait toujours très attentivement. Quelques fois, ils parlaient autour d'un repas qu'ils prenaient dans la maison au toit bleu.